

HEL- konferansen 2017. Innlegg til panelsamtale.

Diakon - Ann Christin Arneberg Nicolaysen

En av diakoniens grunnpilarer er "Kamp for rettferdighet"

"Kamp for rettferdighet" handler om å kjempe for rettferdighet også i vår egen kirke.

Kjempe for rettferdighet for alle barn og ungdommers rett til å bli regnet med og å få være en del av kirka i trosopplæringen fra 0-18 år.

I plan for trosopplæring – Gud gir vi deler, står det:

"En tilrettelagt trosopplæring SKAL innarbeides i menighetens grunnforståelse slik at ALLE barn og unge får et REELT TILBUD om trosopplæring.

Vår erfaring er at det mange steder kommer svært få til trosopplæringstiltakene, da utenom konfirmasjonsundervisningen, som trenger tilrettelegging.

Noe av grunnen til dette kan være at trosopplæringen ikke har den samme tradisjonen som konfirmasjonen har. De fleste vet noe om hva konfirmasjonsforberedelser dreier seg om, og det er vanlig at ungdom konfirmerer seg. det er derfor mer naturlig at foresatte er mer opptatt av at de har en ungdom i konfirmasjonsalder også når ungdommen har behov for et tilrettelagt tilbud, enn at de har et barn som kan delta på forskjellige trosopplæringstiltak. Jeg er også redd mange tenker at dette ikke passer så godt for barnet vårt som trenger tilrettelegging, fordi de veldig ofte ikke har fått informasjon om og heller ikke kan se ut fra informasjon de har fått, at kirka tilbyr tilrettelegging.

Når vi går inn og leser om tilrettelagt konfirmasjonstid på Den norske kirkes hjemmesider, står det:

"Ungdom med spesielle behov på grunn av fysisk, psykisk eller sosial funksjonshemming har KRAV på spesiell tilrettelegging av konfirmasjonstiden i sin lokale menighet."

I brosjyren "Konfirmant 2018" står det: "Uansett funksjonsevne har ALLE RETT til en GOD konfirmanttid."

Det er noen ord og ordsammensetninger jeg tenker det er viktig å få opp i bevisstheten når det gjelder trosopplæring 0-18 år.

Det er:

SKAL innarbeides

ALLE

REELT TILBUD

KRAV på

I sin lokale menighet

RETT til

GOD

Dette må være med på å styre arbeidet vårt i kampen for rettferdighet rundt trosopplæringen i kirka vår, og vi må få det høyt opp i bevisstheten.

Det er ikke sikkert at det alltid er like lett å få til et tilrettelagt opplegg i den lokale menigheten av forskjellige grunner, men da er det viktig å være i dialog med foresatte til de barna eller ungdommene det gjelder slik at man likevel får lagt til rette på en god måte.

Det er også viktig å være i forkant å da ha mulighet for å lage planer som går over litt tid, slik at man også kan samarbeidet med det kommunale systemet som har ansvar for tildeling av støttekontakter, assistenter og liknende.

Fra tid til annen får vi reportasjer i media om konfirmanter som har fått et tilrettelagt tilbud. Noen ganger blir disse reportasjene slått opp som sensasjoner. Det er bra at tilrettelagte tilbud får omtale i media, men er tilrettelagte tilbud egentlig sensasjoner? Er dette ikke bare slik det skal vær - at noen gjør jobben sin og gir et tilpasset tilbud til de som har behov for dette?

Når man får sensasjonsoppslag, får man en opplevelse av at dette er noe ekstraordinært og ikke vanlig.

Er det slik det er i praksis – en sensasjon? Er det derfor vi får sensasjonsoppslagene, eller er det media som ikke følger med. Jeg håper det siste.

Dette som for noen (hør media) er ekstraordinært, er for meg det dagligdagse. Det handler om at vi som kirke skal informere og skal

tilrettelegge for et tilbud som skal være der når noen trenger det, og som alle må få vite om og ikke måtte kjempe for å få.

Foreldre og foresatte til barn og ungdom som trenger tilrettelegging på en eller annen måte, har kjempa og kjemper hele tiden for sine barn og ungdommer.

Vi som kirke må ta kampen og legge til rette. Dette er diakon!

Vi som kirke må vise at vi bryr oss og at tilrettelegging ikke er ekstra ordinært. Tilrettelegging er ordinært, og noe som alle har rett på. Det er en kirke i reformatorisk ånd – noe annet er en neglisjering av mennesker med nedsatt funksjonsevne.